

GLASNIK

reformacije

Broj 2, 2016.

POVIJEST

Medalja časti
–medalja načela

IZVJEŠTAJ

Biblijsko krštenje

ZDRAVLJE

Jačanje imuniteta

U potrazi
**za SMISLOM
ŽIVOTA**

GLASNIK

reformacije

U OVOM BROJU DONOSI...

U POTRAZI ZA SMISLOM ŽIVOTA _____	4
MEDALJA ČASTI – MEDALJA NAČELA _____	8
LJETNI DUHOVNI SABOR _____	12
BIBLIJSKO KRŠTENJE _____	14
KAKO RJEŠAVATI NESUGLASICE U BRAKU? _____	16
PRIČA MABEL ASHTON _____	18
BILJKE KOJE JAČAJU IMUNITET _____	21
PRIČEKAJ JEDNU MINUTU _____	20
PISMO ZA TEBE _____	24

GLASNIK reformacije

Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LXII
Broj 2

Izlazi tri puta godišnje

ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Mladen Aradski

Grafička priprema i dizajn:
Goran Anđelić

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve širom svijeta.

Rukopise, prijedloge, priloge
i eventualne promjene adresa
šaljite na adresu:

GLASNIK REFORMACIJE
Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
e-mail: info@rpsd.hr

Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

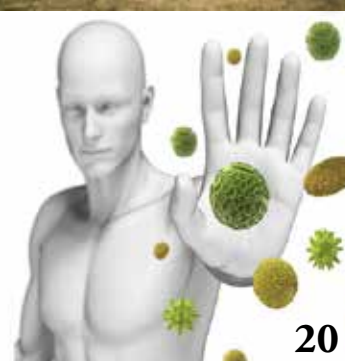
8

16

18

20

„a što radio misli na kraj“ kaže jedna mudra latinska izreka. Voditi računa o tome kako će završiti neki naš poduhvat, kako će završiti neki ozbiljan projekt, to se u životu podrazumijeva. Oni koji na početku ne razmišljaju i o kraju bivaju iznenađeni njima neočekivanim razvojem ili razočarani neuspjehom na koji nisu računali. Zato mudrac upozorava da s posebnom pažnjom provjeravamo kraj nekog životnog pravca. „Neki se put čini čovjeku prav, a kraj mu je put k smrti.“

Naš život je više nego ‘ozbiljan projekt’, a da bi ga ispravno provodili trebamo svakako prije kraja znati odgovore na osnovna životna pitanja: „Otkud dolazimo? Zašto živimo? Koji je smisao mog života?“

Sigurno je da ćemo u traženju odgovora naići na mnoga dodatna teška pitanja. Nemojmo bježati od njih, istražimo ih za sebe osobno. Isus je obećao blagoslov svima koji potaknuti osjećajem duhovnog siromaštva traže odgovore na suštinska životna pitanja. „Blagoslovljeni su siromašni u duhu: jer njihovo je kraljevstvo nebesko.“

U potrazi za smislom života ljudi odabiru različito pa čak i potpuno suprotno. Dok su jedni spremni umrijeti za svoj životni ideal, drugi su ostvarivši egzistencijalne životne ciljeve odlučili umrijeti jer ne vide smisao života. Dok jedni dobivaju medalje za hrabrost jer su usmrtili mnogo neprijatelja drugi dobivaju medalju za hrabrost jer su bez oružja, spašavajući ranjenike, izložili svoj život sigurnoj smrti.

Svaki čovjek izborom glavne pokretačke sile koja upravlja njime, koja ga usmjerava i nosi kroz život odabire hoće li živjeti uzalud ili će njegov smisao života biti na blagoslov drugima. Hoćemo li s apostolom Pavlom odlučiti da „nas ljubav Kristova potiče“ i daje smisao našem životu?

Mladen Aradski

U potrazi za SMISLOM ŽIVOTA

Mladen Aradski

Pitanjem smisla života bave se najviše filozofi, psiholozi, mudraci i književnici. Upravo je pitanje porijekla i smisla ljudske egzistencije temeljno pitanje na koje filozofija traži odgovor. Većina filozofa pokušala je dati neki svoj smislen odgovor na pitanje o smislu življenja. Pitanjem smisla života bavi se i religija za koju je to pitanje svih pitanja. Dobro je da u ovom razmišljanju o smislu uz znanstvenike tražimo i mišljenje religioznih ljudi.

Brzi tempo života ne dopušta nam da u miru promišljamo o sebi i svom životu. Utrkujemo se sa

svakodnevicom koja zaokuplja svu našu pažnju i energiju. Uglavnom smo gubitnici u toj utrci jer nam svakodnevno ostaju poslovi ili aktivnosti koje nismo uspjeli obaviti. Sažeto je to opisao jedan književnik: „Ljudi odlaze na posao, sudjeluju na sastancima, jedu (...) i spavaju, (...) rađaju djecu i vesele se, zabrinu se tek ponekad i to ne svi, kad (...) shvate da su smrtni.” Ovako iscrpljeni, nismo spremni za ozbiljna promišljanja pa tražimo ono što nas opušta, relaksira. Lako se prepuštamo onome što nam nude mediji, a to je uglavnom rasonoda ili bezvrijedni sadržaji. Da nam u takvom stilu može proći cijeli život zapazio je poznati filozof Blaise Pascal: „Jedina stvar koja nas tješi u našoj bijedi jeste rasonoda, a to je međutim najveća od svih naših bijeda. Jer to je uglavnom ono što

nas sprječava da mislimo o sebi i što nas neosjetno upropašćuje. Da nije toga, bilo bi nam mučno, i ta muka bi nas gonila da tražimo neko pouzdano sredstvo da je se otresemo, ali rasonoda nas zabavlja i dovodi nas neosjetno do smrti.”

Istina je, pitanje o smislu života nije pitanje za opuštanje, naprotiv ono nas suočava sa stvarnošću koja nas zabrinjava pa čak plaši. Ne želimo se suočiti s tom stvarnošću kao što poneki ne žele otići k liječniku iz straha da će im on „već nešto pronaći“. Zaobilaženjem ozbiljnih pitanja svjesno izbjegavamo spoznaju o pravim životnim vrijednostima, a takvima jedan pjesnik kratko poručuje: „Tko smisao života nije tražio, taj nije ni živio.”

Da bi se dali u potragu za smislom života ne moramo biti

filozofi. Ipak trebamo biti svjesni da na to pitanje ima više odgovora i da je to „sklizak teren“. Najbolje je to priznao francuski filozof i književnik Albert Camus: „Doista postoji samo jedan filozofski problem: Suditi o tome ima li ili nema smisla živjeti.“ Najčešće se ovakva pitanja postavljaju kad prođe mladost ili kad je veći dio života potrošen. Kad se pojave bolesti, tada postajemo svjesniji prolaznosti života. Kad nam je starost na vidiku onda sama od sebe dođu i pitanja o smislu života. Ako želimo dublje promišljati i tražiti smisao vlastitog života dobro je biti svjestan činjenice da „u svakom ljudskom biću postoji duhovna dimenzija, kvaliteta koja nadilazi religiozno opredjeljenje i koja stremlje ka smislu i svrhovitosti pa čak i onih koji ne vjeruju u Boga“.¹ Ova duhovna dimenzija teži da bude u skladu s Bogom i traži odgovore na pitanja „Tko sam ja, otkuda dolazim i kamo idem?“

Neke ankete su pokazale da ljudi na pitanje o smislu života, bez većeg promišljanja, najčešći odgovaraju: „Imati dosta novca!“, „Uživati u životu!“ ili „Biti bogat i slavan“. Oni koji imaju vremena za malo dublje razmišljanje uglavnom ističu nematerijalne vrijednosti: ljubav, zdravlje, skladan brak i djeca dok će tek rijetki reći

„Živjeti častan život“ ili „Činiti dobro drugima“.

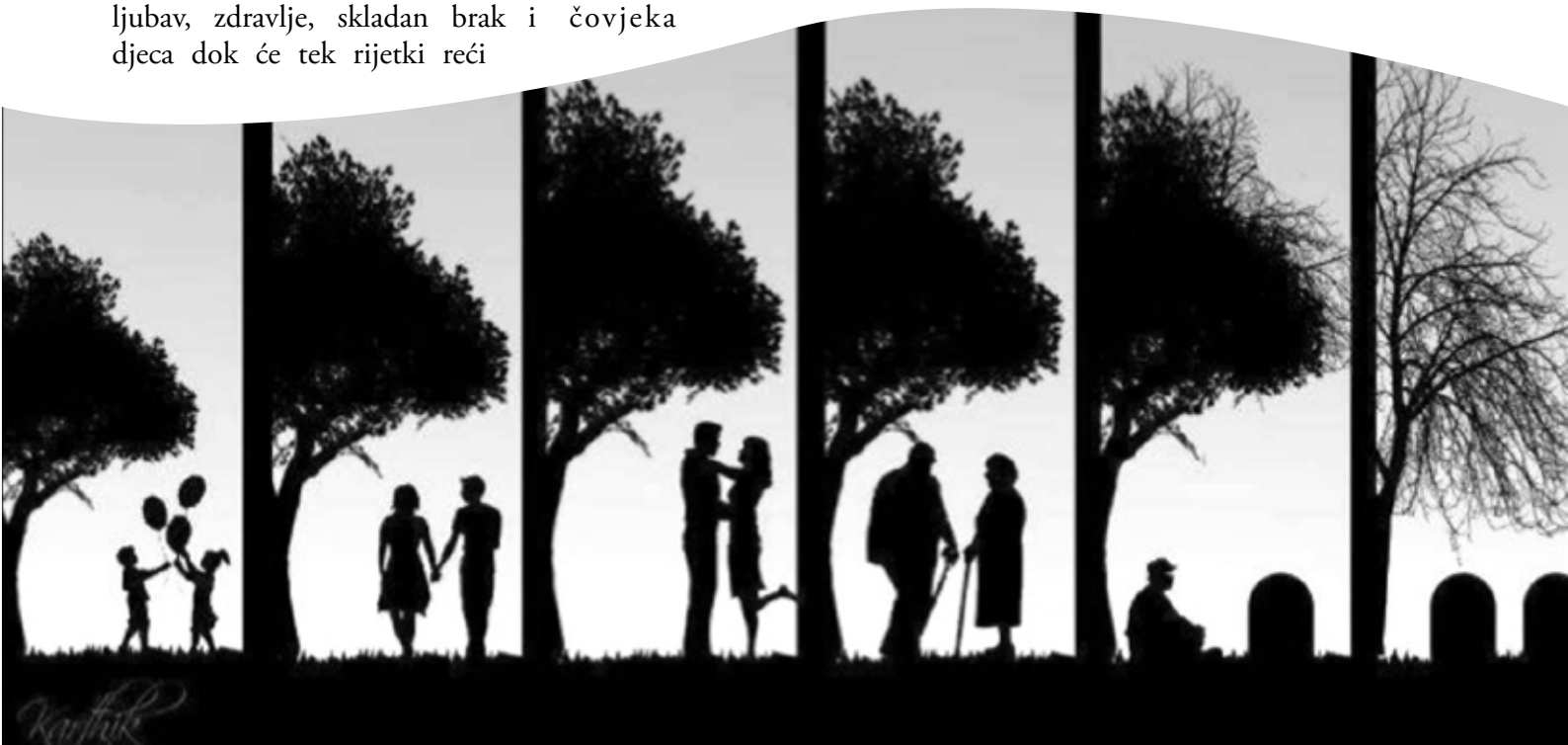
Nije slučajno što mnogi novac i bogatstvo postavljaju smislom svog života jer se danas „sve“ može kupiti novcem. Tim slijedom se zaključuje da onda, kad imamo dosta novca, možemo kupiti i sreću i zadovoljstvo života.

Stvarnost je ipak sasvim drukčija. Ima dosta primjera onih koji su bili bogati, ali istovremeno nezadovoljni jer u svemu tome nisu našli ono što su očekivali, ispunjenje i trajnu sreću. Statistike pokazuju da to nisu iznimke nego pravilo. „Istraživanja provedena u SAD-u, Engleskoj, Južnoj Koreji, Singapuru, Rusiji, Njemačkoj i Indiji u kojima su sudjelovali tinejdžeri, studenti i odrasli ljudi pokazala su da oni pojedinci koji veliku vrijednost pripisuju materijalnim stvarima imaju manji osjećaj zadovoljstva u životu i lošije odnose s drugim ljudima.“²

Novac nam treba i bez njega ne možemo živjeti. Ipak, posjedovanje bogatstva ne donosi zadovoljstvo koje ispunjava dušu. Naprotiv, puno novaca ponekad otvara samo veće apetite pa se teži za više i više, a neostvarene želje čovjeka

čine opet nezadovoljnim čak i više od onih koji posjeduju puno manje. Mudri i veoma bogati kralj Salomon o tome je zaključio: „Tko ljubi novce, nema nikada dosta novaca; tko ljubi bogatstvo, nema nikada dosta dobitka.“ (Propovjednik 5:10). Ova tvrdnja nije iskustvo tek jednog bogatog čovjeka jer ju potvrđuju znanstvena istraživanja u raznim zemljama svijeta iz kojih proizlazi da „veza između općeg zadovoljstva životom i prihoda po glavi stanovnika postoji samo u onim najsiromašnijim zemljama. U onim bogatijima to nema nikakve veze: oni čak nisu toliko sretniji koliko imaju više novca.“³

Zato nerijetko čitamo o vrlo bogatim ljudima koji su se odali alkoholu, drogama ili drugim porocima jer u bogatstvu nisu našli životnu sreću i duševno zadovoljstvo. Ima i svijetlih primjera bogataša koji su prepoznali zamke i opasnosti bogatstva i u bogatstvu nisu vidjeli smisao života. Neki od njih su se posebno pobrinuli da sve njihovo bogatstvo ne naslijede njihova djeca za koju bi ogromno bogatstvo bilo kontraproduktivno i možda preveliko iskušenje da se odaju besciljnim životu. Jedan od njih je Götz Werner - vlasnik Drogeria Markta -

austrijskog lanca trgovina koji danas ima 2200 poslovnica širom Europe, s 34 000 zaposlenika i godišnjim prometom od oko pet milijardi eura. Vrijednost njegove imovine veća je od milijardu eura, a nju je 2010. godine darovao humanitarnoj fondaciji. Sedmero njegove djece je dobilo nešto novaca za dobar „start“, ali neće dijeliti očevo bogatstvo. Njegova izjava: „Nije sramota postati bogat, ali sramota je bogat umrijeti“ govori o tome da on ne vidi smisao u prikupljanja novca i bogatstva ako se ono zadržava samo za sebe.

Treba vjerovati bogatim ljudima koji su iskusili vrijednosti, ali i zamke bogatstva i koji su se svog bogatstva odrekli u korist potrebitih. Davanje u nama proizvodi posebno zadovoljstvo koje je sam Isus obećao kao nebeski blagoslov. „Blaženije je davati nego primati.“ (Djela 20:35)

U anketi o smislu života, drugi najčešći odgovor, bila je slava, „biti poznat i slavan“. I to je također jedna od vrijednosti koja je mnoge koštala zdravlja pa čak i života. Poznat je „klub 27“, popis slavni glazbenika koji su već s 27 godina bili vrlo poznati, slavni i bogati. Na žalost, nisu vidjeli smisao života i završili su život s 27 godina tražeći

utjehu u alkoholu, heroinu, a neki su si i namjerno oduzeli život. Jedan od njih, Kurt Cobain, napisao je u oproštajnom pismu da se osjeća previše tužno i da ne može uživati u životu. Svi su oni razočarani u život i prazninu koju nije mogla ispuniti svjetska slava. „Što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a sebe samoga izgubi ili upropasti?“ (Luka 9:25). I obični, slavom neopterećeni ljudi bez pravog smisla života dospijevaju u razne oblike neuroza. To je utvrdio i svjetski poznati psihijatar Carl Jung u svojoj praksi s pacijentima. „Za Junga uzrok brojnih, suvremenih neuroza jest nedostatak životnog cilja. ‘Među svim mojim pacijentima u drugoj polovici života’, kaže Jung, ‘nema ni jednog jedinog čiji konačni problem nije bio problem poznavanja životnog cilja.’ Jung u suvremenim neurozama konačno vidi patnju duše koja nije našla svoj životni smisao.”⁴

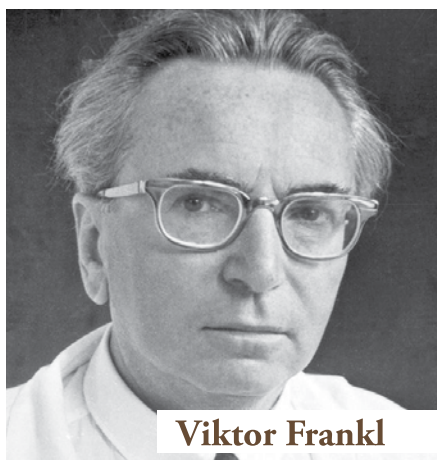
Ova činjenica potvrđuje već navedenu tvrdnju „da u svakom ljudskom biću postoji duhovna dimenzija koja stremi ka smislu i svrhovitosti“ te ako ona nije zadovoljena čovjek svoj život i aktivnosti doživljava besmislenim pa se u težim oblicima odlučuje i na samoubojstvo. Tu uzročno posljedičnu vezu, nepostojanje smisla života i samoubojstava, posebno je istraživao poznati austrijski psihijatar Viktor Frankl, baveći se psihoterapijom samoubojica. „Na jednom je američkom sveučilištu podvrgnuto ispitivanju 60 studenata koji su pokušali samoubojstvo i 85% je izjavilo da su to učinili zato što im se ‘život činio besmislenim’. Najvažnije je, međutim, da je 93% tih studenata, koji su patili od očitog nedostatka smisla života ‘bilo aktivno u društvenom životu, da su to bili dobri studenti koji

su imali i dobre odnose sa svojim obiteljima’.“⁵

Porastom životnog standarda u svijetu i razvojem blagostanja s pravom bi se očekivalo i smanjenje broja samoubojstava, međutim događa se suprotno. Stope samoubojstava u svijetu su porasle za 60% od 1960-tih do danas. Zato psihijatar Viktor Frankl, iz svog višegodišnjeg iskustva s pacijentima koji nisu vidjeli razlog zašto bi živjeli, ovako zaključuje: „Ako smisao ne postoji, čovjek je sklon da sebi oduzme život i spreman je da to učini čak kad su zadovoljne sve ostale njegove potrebe. Istina je u tome da se, kako je popustila borba za opstanak, pojavilo pitanje: opstanak radi čega? Danas ima sve više ljudi koji imaju sve životne uvjete, ali ne vide smisao za koji bi živjeli.“⁶

Istražujući tisuće slučajeva razvio je vlastiti način psihoterapije-logoterapiju- liječenje smislom-i tako postao osnivačem Treće bečke škole psihoterapije. Ovaj liječnik nije do svojih zaključaka došao samo slušajući i liječeći svoje pacijente. I sam je prošao teške kušnje u život. Zbog svog židovskog porijekla u Drugom svjetskom ratu dospio je u Auschwitz i druge koncentracijske logore. „Nakon oslobođenja težio je samo 38 kilograma. U nacističkom režimu izgubio je prvu suprugu, brata, roditelje i većinu prijatelja. Nakon povratka u Beč našao se pred potpunim ništavilom. No, umjesto očaja, probudila se u njemu silna volja za životom, neodoljiva potreba da patnje koje je doživio, pretvori u iskustvo smisla. Bolno iskustvo besmisla bilo je prekretnica života mladog i perspektivnog liječnika i potvrdilo mu je, jednom i zauvijek, da je osnovni pokretač ljudskog života njegova potraga za smislom. Frankl je gradio logoterapiju - psihoterapiju smislom - na dubinama svojih spoznaja koje nisu bile samo teoretske, nego rezultat njegovih životnih iskustava: kroz pakao pronaći put do svjetla, do smisla.“⁷

Viktor Frankl

Imati smisao života presudno je u životnim krizama jer „samo je onaj čovjek koji nađe traženi

smisao spreman patiti i žrtvovati se radi tog smisla, spreman položiti i vlastiti život ako je potrebno.“⁸

Dakle, valja paziti da nas materijalni ciljevi u životu ne odvrte u pronalaženju pravog, istinskog smisla života. Glad duše ne mogu nasititi materijalne vrijednosti. Do tog zaključka došao je i mudri Salomon nakon mnogo truda oko materijalnih vrijednosti. „Tada pogledah na sva djela koja su ostvarile moje ruke, i na trud koji sam pretrpio; i gle, sve bijaše ispraznost i mučenje duha.“ (Propovjednik 2:11) Zato se u pitanju smisla života trebamo obratiti Bogu Stvoritelju za savjet. „Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre, a ne zle, da vam dam posljedak kakav čekate.“ (Jeremija 29:11)

Bog ne želi da čovjek provodi život pouzdajući se u prolazne vrijednosti, vrijednosti za koje će na kraju morati reći da su „taština i muka duhu“ kao što je to Salomon s gorčinom zaključio. „Ljudi i žene jedva su počeli shvaćati pravi smisao i svrhu života. Privučeni ovozemaljskim sjajem, razmetljivošću, slavloljubljem i pogodnostima ovog svijeta, oni žrtvuju pravi cilj života. Bog je za svakog predvidio zadovoljstvo koje podjednako mogu uživati i bogat i siromah — zadovoljstvo koje nalazimo u njegovanju čistoće i nesebičnosti, u mislima i djelima; zadovoljstvo koje osjećamo kad progovorimo ljubaznu riječ suosjećanja i učinimo neko dobro djelo. To i potpuno neuk može imati isto tako kao i onaj visoko obrazovani, skromni radnik kao i počasni i cjenjeni državnik.“⁹

Bogu možemo vjerovati kad nas potiče na dobročinstva i nesebičnost. „Jer Bog nas nije

odredio za gnjev, nego da dobijemo spasenje kroz Gospoda našega Isusa Krista.“ (1. Solunjanima 5:8) Koliko i što dajemo manje je važno, važno je da se kroz davanje iskorjenjuje sebičnost, korijen svih grijeha. „Samopožrtvovanje je ključna odlika Kristovog učenja. Bog vidi da ne postoji drugi put da se čovjek spasi, osim da ga oslobodi sebičnosti koja bi, ako se i dalje zadrži u duši, ponizila cijelo biće.“¹⁰ „On nam daje da bismo mi mogli davati drugima i tako postati nalik Njemu.“¹¹

A postati nalik Bogu istinski je i pravi smisao života. On nas želi približiti k sebi i vratiti nam besmrtnost koju su prvi ljudi izgubili. Želi nam vratiti vječni život za kojim čezne i teži svaki čovjek, a taj život vječni počinje već sada. „A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskoga Boga, i koga si poslao Isusa Krista.“ (Ivan 17:3) Odaberimo najvrijednije za smisao života, najveće dobro koje sigurno ispunjava sve naše potrebe. Psalmist David jednostavno je odabrao: „A meni je dobro biti blizu Boga...“ (Psalam 73:28)

1. Murray; Zentner: Religious influences on the person.
2. Miljković, Dubravka; Rijavec, Majda: Tri puta do otoka sreće.
3. Miljković, Dubravka; Rijavec, Majda: Tri puta do otoka sreće.
4. Küng, Hans: Postoji li Bog?
5. Frankl, Viktor: Nečujni vapaj za smislom
6. Frankl, Viktor: Nečujni vapaj za smislom.
7. www.logoterapija.com
8. Frankl, Viktor: Nečujni vapaj za smislom.
9. White, Ellen: Zdravlje i sreća.
10. White, Ellen: Svjedočanstva, sv.9. str- 49.
11. White, Ellen: Kristove priče, str. 149.

Medalja časti –MEDALJA NAČELA

Ozren Buriša

Neke istinite priče su toliko nevjerovatne da ih niti film ne može vjerno prikazati. Jedna takva priča upravo se prikazuje u kinima diljem svijeta kroz film Greben spašenih (u originalu Hacksaw Ridge). Da, Hollywood je snimio igrani film o adventistu i to čovjeku načela koji nije nosio oružje i nije radio subotom, a ipak je dobio medalju časti za sudjelovanje u drugom svjetskom ratu. Ovaj čovjek zvao se Desmond Thomas Doss.

ISTINA ILI FIKCIJA?

Film je snimljen prema istinitom događaju. Jasno prikazuje da je Desmond adventist, da ne radi subotom, da ne nosi oružje i da je vegetarijanac.

Ipak, u nekim situacijama, filmski detalji se razilaze od istine. Na primjer, film prikazuje izmišljenu scenu u kojoj Desmond uzima pištolj iz ruke pijanog oca i na trenutak ga upire u njega, dok je u stvarnosti on nekoliko godina ranije odlučio da nikad neće koristiti oružje. Zatim, film kroji dramu oko vjenčanja s Dorothy na koje navodno nadređeni nisu pustili Desmonda, dok je u stvarnost

on već bio s njom u braku. I da, Dorothy je postala medicinska sestra tek nakon rata, a njih dvoje se nisu upoznali u bolnici nego u crkvi.

Međutim, u nekim detaljima, stvarnost je bila više nevjerovatna od filma. Doss je doista davao krv u razmaku od samo nekoliko dana i to zbog prometne nesreće o kojoj je čuo preko radija, a u daleku bolnicu dolazio je i odlazio – pješice. Još prije Okinawe, koja se u filmu čini kao prva bitka u kojoj sudjeluje, Desmond je postao poznat po iznimno junačkim spašavanjima ranjenika u kojima je riskirao svoj život te je već bio dobio dva odlikovanja.

Konačno, zadnja bitka nije završila tako što su ga spasili na nosilima, već je on ranjen eksplozijom granate i dalje nastavio spašavati druge ranjenike te je njima ustupio svoje nosilo. Pogodili su ga snajperom, a on si je sam imobilizirao ruku. Nakon toga, bez pomoći čovjeka, dovukao se na sigurno odakle je odveden na liječenje. Ova priča je toliko nevjerojatna da ju je redatelj Mel Gibson svjesno izbacio iz filma. Naime, on je smatrao da gledatelji neće vjerovati da je to doista istina!

NETIPIČAN AMERIČKI HEROJ

Medalja časti je najviše vojno odličje u SAD-u. Dodjeljuje ga predsjednik, a nositelj odličja uživa izvanredan ugled. Dobivaju ga samo oni vojnici koji su pokazali iznimnu hrabrost, te riskirali vlastiti život tako što su dali više nego što se od njih tražilo. U povijesti duljoj od 150 godina, 3500 vojnika dobilo je ovu medalju. Međutim, među njima se nalaze i tri istaknuta pacifista. Oni se nisu bavili prosvjedima ili političkim aktivizmom, oni su bili u bitkama – samo bez oružja. Druga dvojica su poginuli u Vijetnamskom ratu, a te su medalje dobili posthumno. Prvi je Desmond Doss.

Društvo u kojem živimo ima određenu percepciju junaka u koju se ovaj čovjek nikako ne uklapa. Nažalost, i većina kršćanskih crkava ne razumije ljude koji su spremni žrtvovati mnogo da ostanu vjerni načelima kršćanstva kakvog je naučavao Isus. Mnogi naši vjernici, u vrijeme rata kao i u vrijeme mira, proživjeli su progonstva zbog toga što su bili čvrsti u načelima među kojima je i vjernost šestoj zapovijedi – ne ubij. No, danas je priča o

upravo takvom čovjeku postala poznata po cijelom svijetu, a film ga prikazuje u iznimno pozitivnom svjetlu. Otvorena su pitanja o tome što je on vjerovao. Potrebni su ljudi koji znaju dati odgovor.

RAZLIČIT OD DRUGIH

Desmond se dobrovoljno prijavio u vojsku, ali je odbijao koristiti ili čak nositi oružje. Njegova uvjerenja, njegove životne navike, pa čak i njegova prehrana činili su ga drukčijim od ostalih. „Nisam vjerovao u uzimanje života. Osjećao sam da nije ispravno da ja oduzmem život kad je Bog dao život.“

Kad je bio dijete, na zidu spavaće sobe imao je deset zapovijedi, onakve kakve su zapisane u Bibliji. Tako je uz četvrtu zapovijed o suboti bila slika obitelji koja ide u crkvu, dok je uz šestu zapovijed protiv ubijanja bila slika Kaina i ubijenog Abela. „Kako bi jedan brat mogao ubiti brata?“ To pitanje ga je okupiralo dok je bio dijete. Jednog dana bio je svjedok situacije u kojoj mu je pijani otac gotovo upucao ujaka. To mu se toliko urezalo u pamćenje da je odlučio, dok je skrivao pištolj kojeg je mama zaplijenila, da više neće dirati oružje. No i uz takvu odluku, prijavio se u vojsku čim je navršio 18 godina. Iskreni vjernik, čovjek molitve, vegetarijanac i k tome još i vojnik koji ne radi subotom, dovoljno je da ga smatraju ekscentričnim. Naravno, za vrijeme vojne obuke u Fort Jacksonu nije stekao puno prijatelja.

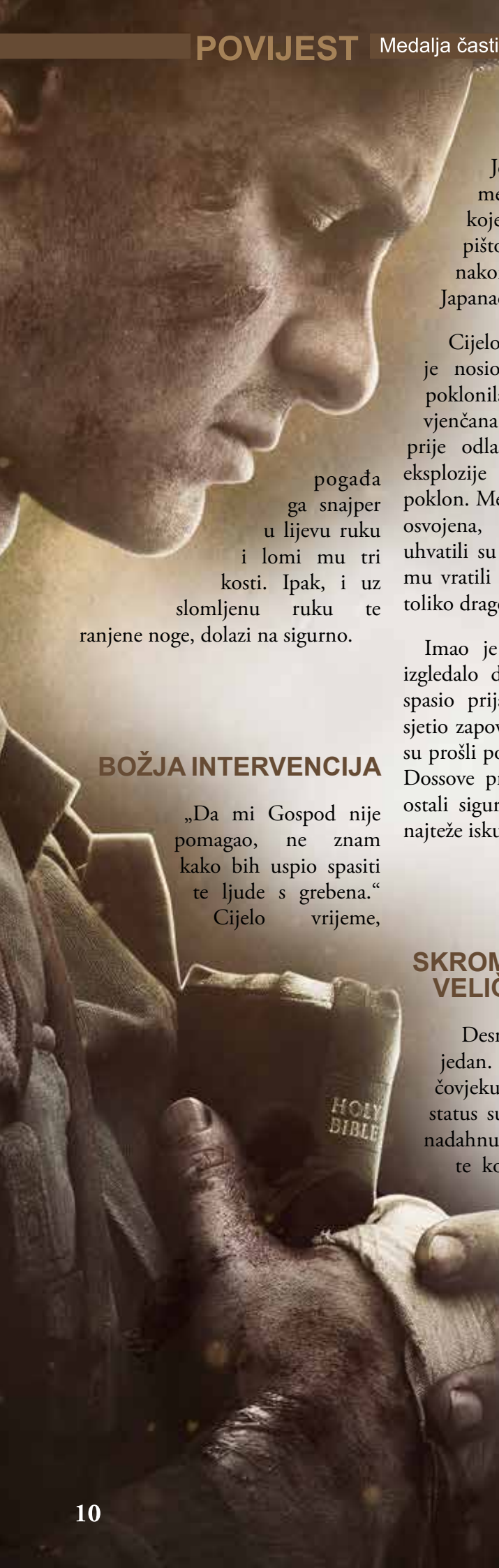
HRABROST IZNAĐ DUŽNOSTI

Sudjelovao je u bitkama u Tihom oceanu – na otoku Guam, otoku Leyte na Filipinima, te na otoku Okinawa. Već na prva dva otoka dobio je dvije brončane zvijezde, a vojnici su u potpunosti promijenili mišljenje o njemu. Istrčavao je sam na otvorenu livadu okruženu neprijateljima kako bi po blatu nosio dvojicu suboraca. Međutim, svibanj 1945. je bio povod za medalju časti. Na Okinawi je ostao sam na vrhu grebena za vrijeme zasjede koju su pripremili Japanci. Svi pokretni vojnici su se povukli, a oko njega su ostale stotine, isključivo ranjeni i mrtvi.

Spuštao ih je jednog po jednog niz stijenu dok je njegov život stalno bio ugrožen. To je trajalo satima, a od sigurne smrti je spasio njih 75.

Nastavio je raditi kao bolničar u bitci koja je uslijedila te je spasio još mnoge druge, sve dok nije sam postao žrtvom granate koja mu je ostavila 17 šrapnela u nogama. Nepokretan, nosili su ga na sigurno dok vojnik blizu njega nije bio pogođen snajperom. Desmond skače s nosila, spašava ranjenika i ustupa mu svoje nosilo. On nastavlja ležeći dalje, ali u tom trenutku

pogađa ga snajper u lijevu ruku i lomi mu tri kosti. Ipak, i uz slomljenu ruku te ranjene noge, dolazi na sigurno.

BOŽJA INTERVENCIJA

„Da mi Gospod nije pomagao, ne znam kako bih uspio spasiti te ljude s grebena.“
Cijelo vrijeme,

molitva je bila njegov glavni izvor hrabrosti. Jednom prilikom bio je meta japanskog vojnika kojem se u tom trenutku pištolj zakočio. O ovome je nakon rata pričao i dotični Japanac.

Cijelo vrijeme, u džepu je nosio Bibliju koju mu je poklonila supruga Dorothy, vjenčana za njega neposredno prije odlaska u službu. Nakon eksplozije granate, izgubio je taj poklon. Međutim, kad je Okinawa osvojena, svi vojnici na otoku uhvatili su se potrage i u bolnicu mu vratili Bibliju koja mu je bila toliko dragocjena.

Imao je jednu priliku kad je izgledalo da mora ubiti kako bi spasio prijatelje. Kaže da se tad sjetio zapovijedi „ne ubij“, Japanci su prošli pored njih ne primijetivši Dossove prijatelje koji su čudom ostali sigurni, a njemu je to bilo najteže iskušenje u životu.

SKROMNOST I VELIČINA

Desmond Doss je samo jedan. Međutim, dok se radi o čovjeku koji je za života stekao status super heroja, koji je bio nadahnuće za generacije vjernika, te koji je dobio i službeno priznanje za svoju

h r a b r o s t ,
p o s t o j e
mnogi ljudi
koji su
ostali u
sjeni, a
koji su
b i l i

spremni žrtvovati sve zbog istih uvjerenja kao i Doss. Mnogi takvi prolazili su kroz sličan tretman u mnogim zemljama te u brojnim ratovima širom svijeta. Zbog takvih, Desmond sebe nikad nije smatrao posebnim junakom.

Inače, nominiran je za medalju časti zbog spašavanja 100 ranjenih vojnika. On je tvrdio da to nije moguće i da ih je vjerojatno bilo samo 50. Na kraju je kao službena brojka prihvaćena sredina od 75. Kad god su ga ispitivali o tom dramatičnom događaju, odgovarao je isto. Čak i njegov vlastiti sin kaže da nikad nije dobio odgovor na pitanje o čemu je njegov tata razmišljao u tim dramatičnim trenucima. Desmond je uvijek odavao svu slavu Bogu. „Sva slava pripada Bogu. Ja ne bih trebao biti živ i prepričavati što se dogodilo. Nema broja koliko je Bog puta spasio moj život.“

VJEROVANJA JEDNOG HEROJA

NE UBIJ

Najkraći stih u Bibliji i naizgled najjednostavnija zapovijed od svih, ali ipak najotvorenija interpretacijama. U povijesti su mnogi takozvani kršćani vodili ratove u Božje ime, a danas kršćanske crkve uglavnom podržavaju vojnu službu u ratu ili ostavljaju savjesti pojedinca da odluči u kojim prilikama je u redu ubiti, a u kojima nije. No, postoje vjernici kao što je Desmond Doss kojima je ova zapovijed bila jednostavna stvar načela.

Njegov narednik ga je pokušao uvjeriti da postoje mnogi kršćani koji su bili vojni junaci. „U ratu je ubij ili budi ubijen! Jedini način da pobijedimo jest da ubijemo njih

prije nego oni pobiju nas.“ Ipak, Desmond je vjerovao da postoji i drugi način kako može sudjelovati osim ubijanja. Pobrinuo se i za ranjenog Japanca. „Želim biti kao Krist i spašavati živote umjesto da uzimam živote.“

SUBOTA

Držanje četvrte zapovijedi o svetosti subote kao sedmog dana nije praktično za vrijeme služenja u vojsci. Dapače, ono nije praktično niti uz neki drugi posao koji zahtjeva rad subotom. No Desmond nije postavljao pitanje što je praktično, nego što je istina.

Za vrijeme služenja u vojsci, od zalaska sunca u petak navečer do zalaska u subotu Desmond je imao svoj mir, te je odlazio u obližnje selo gdje je bila adventistička crkva. Ostalim danima radio je dulje, a nedjeljom je radio teške poslove. Iako mu je zapovjednik bio Židov, inzistirao je da vojnici moraju raditi subotom. Zbog njegove vjere, htjeli su ga izbaciti iz vojske na račun ludosti.

Čak i na dan uspona na visoravan zvanu „Hacksaw Ridge“, cijela jedinica morala je čekati Desmonda da završi s molitvom. Naime, 5.5.1945. bila je subota.

HRABROST

Nenaoružani vegetarijanac bio je stereotip kukavice. Upravo tako su gledali na Desmonda Dossa kad je došao u vojsku, no u bitkama koje su uslijedile njegova hrabrost je postala legendarna.

U Otkrivenju u Bibliji piše kako kukavice neće naslijediti nebo. Cijelo 11. poglavlje Hebrejima

poslanice piše o junacima vjere koji su „... postali jaki u boju...“. U novije vrijeme, Desmond je jedan od takvih junaka.

On nije volio izraz „prigovor savjesti“ jer se smatrao „suradnikom savjesti“. Nažalost, ta titula ne postoji. Imao je priliku izbjeći rat, ali je umjesto toga usmjerio hrabrost da pomaže ranjenima. Bio je hrabar u Americi okružen „prijateljima“ i hrabar na Tihom oceanu okružen „neprijateljima“.

Po uzoru na Isusa koji nije došao osuditi svijet, nego spasiti, Desmond se uvijek molio, „Bože, dopusti da spasim još jednoga...“. U 87. godini života, prije samo deset godina, završio je svoj život i zaspao s vjerom i nadom u uskrsnuće.

Predsjednik Herry Truman izjavio je da je vrlo počašćen što može proglasiti Desmonda prvim prigovarateljem savjesti koji je dobio Medalju časti

Dorothy je odabrala Desmonda budući da je u njemu vidjela dobrog kršćanina. Vjerovala je da će joj život s njim pomoći da dođe u raj

Čak i kad je bio ranjen, smatrao je da drugima nosila trebaju više nego njemu

75 spašenih s grebena čudesno su ostali na životu. Mnogo je onih čiji je djed ili pradjed preživio drugi svjetski rat zahvaljujući užetu koje je koristio Desmond Doss

Ljetni DUHOVNI SABOR

„Evo, sad je dan spasenja“ bila je glavna poruka Ljetnog sabora održanog od 29. do 31. srpnja 2016. godine u Lipiku. Ova misao i poruka apostola Pavla sadrži više pouka. Kad razmišljamo o tome koliko je naš život zapravo neizvjestan i kako ne znamo hoćemo li uopće sutra biti živi, shvaćamo da dan spasenja može biti samo danas, sada, jer je to realnost u kojoj jedino možemo donositi odluke i doživljavati promjene. Druga pouka nas upozorava da važne odluke ne odgađamo za kasnije. Ako imamo naviku odlagati donošenje odluka, onda ćemo i po pitanju

spasenja biti spremni odluku u tom ostavljati za sutra što se lako pretvara u svakodnevno 'sutra ću'. Na ovom saboru naglasak je stavljen na svakodnevni doživljaj vjerskog života i osobno iskustvo spasenja

Uvodnu je propovijed u petak, - pod naslovom „Kako nas Bog spašava?“ održao brat Časlav Dičevski, gost iz Makedonije. On je sažeto iznio osnovne korake u procesu spašavanja čovjeka od grijeha te kako Bog gleda i što sve poduzima u posebnom projektu kojeg nazivamo plan spasenja.

U subotu dopodne, brat Peter Laušević iz Australije je održao upečatljivu propovijed na temu „Radost u Gospodu je moja snaga“ u kojoj govorio je o radosti kao temeljnom dijelu vjerskog iskustva. Sam Isus nudi čovjeku posebnu radost. On ju naziva

svojom radošću koja upotpunjuje čovjekovo iskustvo radosti. „To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.“ (Ivan 15:11) O kakvoj radosti je ovdje riječ? O radosti koja se doživljava jedino kroz istinsku vjeru „u Božju ljubav i providenje koje upravlja svime, olakšava teret brige i patnje. Ona ispunjava srce najvećih kao i najjednostavnijih ljudi radošću i zadovoljstvom.“ (Patrijarsi i proroci str. 600).

Mnogi se cijelog života trude pronaći sreću i radost u prikupljanju materijalnih vrijednosti i bogatstva. Svjetovni ljudi nastoje pribaviti sve što mogu od propadljivih stvari u ovom životu. U njihovom životu vlada sebična ljubav za dobitkom. Ali najčišća radost ne nalazi se u bogatstvu niti u onome za čim pohlepa uvijek teži, već tamo gdje

vlada zadovoljstvo i gdje je samopožrtvovna ljubav vladajuće načelo. „Prepuštajući se sebičnosti tisuće ljudi provode život u popuštanju zadovoljstvima dok su im srca ispunjena mrzovoljom. Oni su žrtve sebičnosti i nezadovoljstva u ispraznom nastojanju da zadovolje svoje želje. Na njihovom se licu ogleda nezadovoljstvo, a iza njih je pustoš.“ (Svjedočanstva, sv. 3, str. 382) „Sreća koja se traži iz sebičnih pobuda, izvan puta dužnosti, nesigurna je, nepostojana i prolazna, nestaje ostavljajući u duši osjećaj samoće i tuge; međutim, služba Bogu donosi radost i zadovoljstvo.“ (Put Kristu, str. 124-125) Neka naša služba Bogu usprkos teškoća bude radosna, a to se može ostvariti jedino kad smo nadahnuti Njegovom ljubavlju. Krist nas poziva da ju tražimo: „Ištite i primit ćete da radost vaša bude potpuna!“ (Ivan 16:24)

U popodnevnom bogoslužju brat David Žic iz SAD-a je izlagao pitanje iskustva svakodnevnog spasenja koje se ostvaruje Kristovom zaslugom. Svakog dana iznova predajemo sve svoje planove i ciljeve u ruke Kristu. To ne znači da je borba prestala i da je spasenje konačno. „Nikakvi formalni obredi ne mogu zamijeniti jednostavnu vjeru i potpuno odbacivanje svoje stare neobraćene naravi, svojeg starog ja. Međutim, nitko se ne može potpuno osloboditi svoje stare naravi. Mi se jedino možemo osloniti na Krista da dovrši to djelo u nama. Tada će jezik naše duše biti: „Gospodine, uzmi moje srce jer Ti ga ja ne mogu dati! Ono je Tvoje vlasništvo. Sačuvaj ga od pokvarenosti, jer ga ja ne mogu sačuvati za Tebe. Spasi me usprkos meni samome, mojoj slaboj, nekršćanskoj staroj naravi! Oblikuj me, promijeni me, uzdigni me u čisto i sveto ozračje Neba tako da Tvoja obilna ljubav može poteći kroz moju dušu.“ (Kristove priče, str. 159)

U nedjelju je program bio nešto drukčiji od uobičajenog. Umjesto predavanja brat Peter Laušević odgovarao je na pitanja vjernika iz raznih oblasti našeg učenja. Ovo posebno bogoslužje privuklo je posebnu pažnju jer vjernici nisu slušali propovijed koju je odabrao sam propovjednik nego su čuli vrlo dobro pripremljene i biblijskim stihovima potkrijepljene odgovore.

Časlav Dičevski

David Žic

Dječji zbor

Đorđe Bosanac

Zbor mladih

Biblijsko KRŠTENJE

Osobita prilika za radost i vjersko osvježenje bio je obred krštenja koji je održan 27. i 28. kolovoza 2016. g. u Lipiku. Krštenje je uvijek poseban događaj jer izravno svjedoči o važnoj životnoj odluci onih koji se krštavaju. Ovaj put, dva su mladića, Nevio i Igor Aradski, odlučili svoje mlade živote povjeriti Isusu. To je bio poseban događaj i za njihove roditelje, rođake i prijatelje.

Subotnje popodnevno bogoslužje, u kojem je obavljen ispit i zavjet krštenika, obilježio je koncert mladih nazvan „Pjesma

mog iskustva“ kojim su mladi htjeli izreći ono što nose u sebi, svoje osobno vjersko iskustvo. Obično su jaki vjerski doživljaji vezani i uz neku pjesmu, pa su mladi upravo tu, pjesmu svog iskustva, otpjevali sa snažnim i upečatljivim emocijama. Naglasak nije bio toliko na uvježbanosti izvedbe koliko na tome da svatko na svoj osebujan način iskaže ono što je osobno doživio i iskusio u životu s Bogom. Uz pjesme, najviše su govorile njihove tople i osjećajima ispunjene riječi zahvalnosti i svjedočanstva. Osim kod mladih koji su dio svojih unutarnjih doživljaja kroz dirljive riječi i pjesmu podijelili s prisutnima, snažne emocije vidjele su se i na licima slušatelja, a posebno roditelja koji su ganuto

slušali riječi iskustva i pjesme zahvalnosti svoje djece. Sigurno je da će ovaj koncert mladih starijima, a posebno roditeljima ostati u sjećanju kao osobit i dragocjen poklon.

U nedjelju je prije odlaska na mjesto krštenja brat Ozren Buriša održao propovijed o značaju krštenja u kojem je uz dosta usporedbi objasnio zašto se Kristovi sljedbenici krštavaju, kad se netko može krstiti i kako se krštenje obavlja. Zatim su svi zajedno krenuli na obližnje mjesto krštenja. Malo jezero u Kovačevcu, okruženo zelenim brežuljcima i obasjano ljetnim suncem, bilo je prekrasno mjesto za obred krštenja. Neki posjetitelji i školski prijatelji krštenika, prvi put su prisustvovali obredu biblijskog krštenja i sa

zanimanjem su pratili pripreme i sam obred. Svečanost su krasile prigodne pjesme zbora mladih, a prije ulaska u vodu čitan je biblijski izvještaj o Isusovom krštenju. „Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan k Ivanu da se krsti. A Ivan branjaše mu govoreći: Ti treba mene da krstiš, a ti li dolaziš k meni? A Isus odgovori i reče mu: ostavi sad jer nama tako valja ispuniti svaku pravdu. I krstivši se Isus izade iz vode; i gle, otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božjega gdje silazi kao golubi dođe na njega. I gle, glas s neba koji govori: Ovo je Sin moj ljubljeni koji je po mojoj volji “ (Matej 3:13-17)

Iako je Isus bio bez grijeha i osobno nije imao razloga krstiti se, ostavio je primjer kako se trebaju krštavati njegovi sljedbenici. On im je poručio da svoje iskustvo prenose diljem svijeta i da krštavaju sve koji prihvate evanđelje: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga duha.“ (Matej 28:18-20) Uranjanjem u vodu simbolično se prikazuje pokapanje grješnog čovjeka i ponovno uskrsnuće na nov život u Kristu. Igor i Nevio su donijeli odluku da svoj život predaju Bogu. Oni žele vidljivim i nevidljivim svjedocima obznaniti svoju odluku i krštenjem javno obilježiti svoj zavjet s Bogom.

Premda simboličan, sam čin uranjanja u vodu izaziva posebnu pažnju i upečatljiv doživljaj kod prisutnih. Nakon ulaska krštenika u vodu sve je utihnulo, a propovjednik je glasno izgovarao riječi „Po vjeri tvojoj i po obećanju tvome ja te krstim u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Amen“ te je krštenika zaronio u vodu. Izlazeći iz vode Nevio i Igora su dočekala vesela lica, suze radosnice, snažni zagrljaji i tople riječi okupljenih vjernika. Svi su željeli s njima podijeliti zajedničku radost i iskazati bratsku podršku.

Po povratku u molitveni dom Nevio i Igor su svečano primljeni u članstvo Kristove Zajednice. Nakon izricanja blagoslova i završetka bogoslužja dana je prilika svakome da pojedinačno pozdravi, čestita i ohrabri nove mlade članove. Neka im Bog pomogne da zavjete koje su učinili održe u svom životu.

Prije zavjeta

Igor Aradski

Nevio Aradski

Koncert iskustva

Obitelj s krštenicima

Kako rješavati NESUGLASICE U BRAKU?

Mirta Vončina

Prve subote u rujnu ove godine održao se seminar o braku pod naslovom „Kako rješavati nesuglasice u braku?“ koji je bio namjenjen za sve koji su već u braku, ali isto tako i za one koji planiraju u njega stupiti. Glavni govornik je bio brat Mladen Aradski koji je kroz tri predavanja govorio o ovoj temi.

Prvo predavanje koje je nosilo naslov „Zašto brak postane ‘mrak’?“

čuli smo u prijepodnevnom programu gdje je brat Mladen objasnio podrijetlo braka kako bismo ga bolje razumijeli. Tu je govorio o prvom bračnom paru, Adamu i Evi, njihovom odnosu i bezuvjetnoj ljubavi, koja je ujedno i temelj svakog braka. No, padom u grijeh došla je i prva kriza u braku ovog para kad je Adam prebacio krivicu na Evu, a ona na zmiju. Danas neizvjesnost sretnog i dugog braka možda najtočnije opisuje ova izreka: „Lako je vjenčati se. Teže je ostati u braku. Ostati doživotno u sretnom braku smatra se umjetnošću.“ Predavanje se usmjerilo na najveću opasnost za brak – sebičnost - koja ugrožava bračne odnose te na simptome po kojima se može prepoznati sebična

osoba. Sebičnost ljubav pretvara u ljubomoru, guši spremnost na odricanje pa se takav partner bavi samo osobnim interesima ne obazirući se na interese druge strane. Zato apostol Pavao upozorava: „Nemojte gledati svaki na svoje, nego i na ono što je drugih.“ (Filipljanima 2:4) Mnogi partneri ne prepoznaju odmah glavne uzroke svojih bračni nesuglasica i nisu svjesni kako su već na početku braka počeli „borbu za prevlast“. „Ubrzo poslije vjenčanja niska, varljiva, sebična i neobuzdana narav počinje svoje djelo uništavanja.“ (White, Ellen: Temelji sretnog doma, str. 109)

Kako bi se oduprijeli sebičnosti, bračni parovi trebaju uz molitvu

zajedno proučavati Bibliju, a da bi očuvali svoj brak trebaju prepoznati sebičnost kod sebe, naučiti prihvatiti kritiku, spremno priznati krivnju te tražiti oprost ako su pogriješili.

Nakon okrijepe ručkom i vremena za međusobno druženje okupili smo se na popodnevnom predavanjima, a prvo od njih se bavilo pitanjem koje je bilo i naziv ovog seminara: „Kako riješiti nesuglasice u braku?“. Nesuglasice u braku uglavnom započinju zbog malih stvari, a mogu dovesti do dugih svađa. Ako se tome dodatno počnu izvlačiti stari, nerazriješeni računi lako dođe do pravog „razračunavanja“. Da bi riješili problem, bračni partneri trebaju razumjeti međusobne razlike u temperamentu, a posebno razlike koje obilježavaju muškarca i ženu tj. po kojem obrascu reagiraju kad se nađu pred problemom. Dok žene žele pričati o problemu te ga sagledati sa više strana, muškarci su skloni odmah tražiti ili nuditi rješenja. Zato je važno

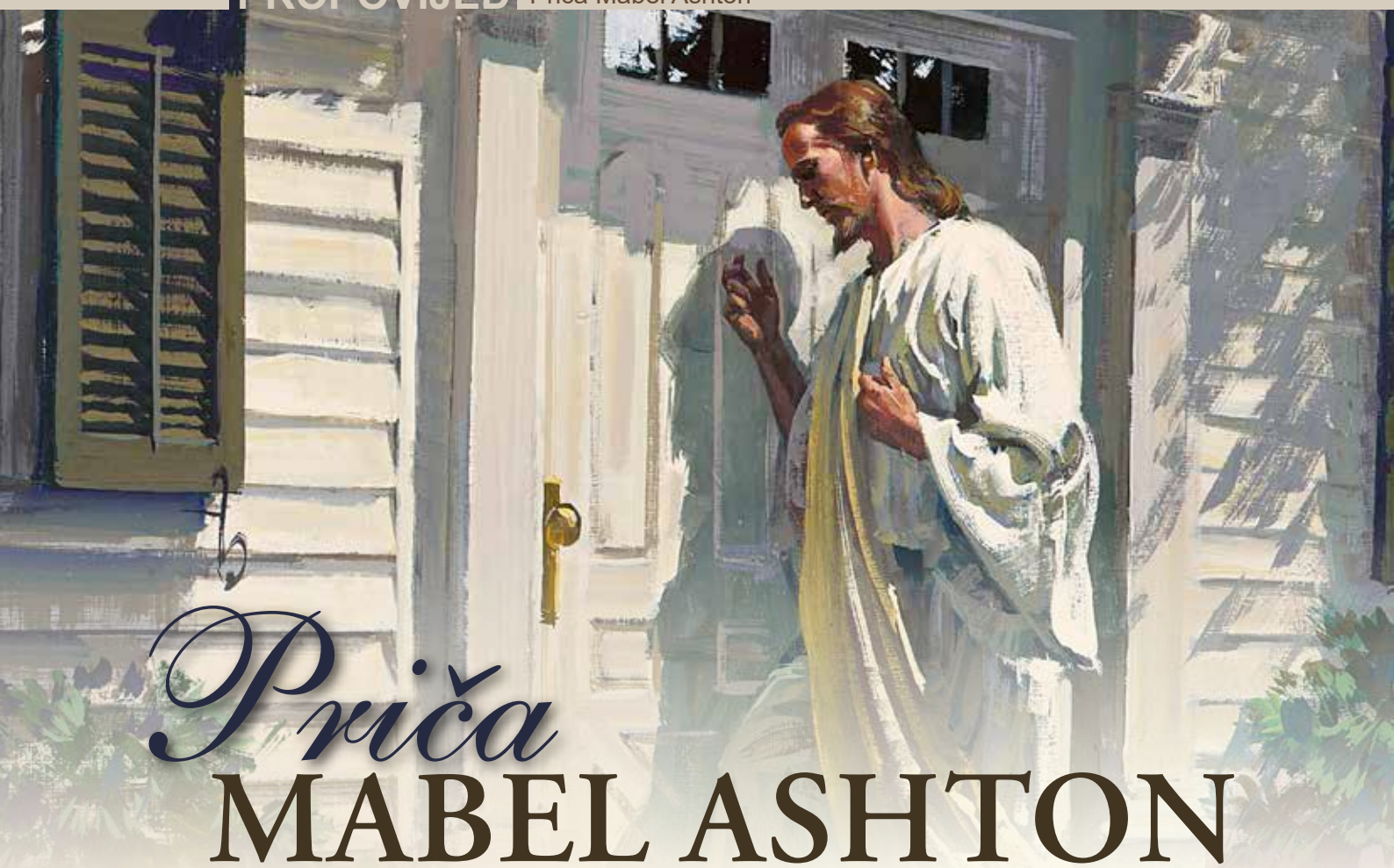
da muž sasluša ženu, a ona da razumije njegovo fokusiranje razgovora na iznalaženje rješenja. O problemima treba razgovarati u „pravo“ vrijeme, kada nema uznemirenosti, najbolje nakon zajedničke molitve. Svatko se treba ispitivati je li on onaj koji uvijek počinje sa svađom i u molitvi tražiti Boga za pomoć. Također trebamo paziti kako ne bi u afektu izgovorili uvredljivu riječ koja će trajno ostati u sjećanju povrijeđenog partnera. Općenito, za skladne odnose i bračnu sreću treba posvetiti više vremena i voditi računa o osjećajima druge strane.

Posljednje predavanja na ovom seminaru bilo je pod naslovom „Kad počinje razvod?“. U ovom predavanju brat Mladen je govorio o opasnim simptomima koji mogu najavljivati razvod, a da bračni partneri toga nisu svjesni jer se ljubav, naklonost i vjernost često u braku uzimaju zdravo za gotovo kao nešto što ne može iščeznuti i što se ne može izgubiti.

Zato otuđivanje i hladnoća, nezainteresiranost, ignoriranje, grube svađe i vrijeđanje, prkos i podbadaње pred prijateljima nije nimalo bezazlena pojava koja ne ostavlja traga na odnos. Jedan od upozoravajućih simptoma je i kriza u intimnim odnosima. Ako simptomi duže potraju to akutno stanje prelazi u kronično te partneri, iako su formalno u braku, žive kao stranci, bez toplih emocija, ostaju zajedno samo zbog djece, rodbine ili materijalnih okolnosti. Ukoliko partneri prepoznaju opasne promjene u odnosu mogu uz zajedničke i usrdne napore obnoviti bračni sklad i vratiti sreću zajedništva.

Kao univerzalno pravilo za sprječavanje razvoja po brak opasnih simptoma može poslužiti i uputa apostola Pavla kojom poziva sve, pa tako i bračne partnere, da ne odlažu rješavanje problema u odnosima za kasnije nego da to riješe istog dana, „sunce da ne zađe u gnjevu vašemu.“ (Efežanima 4:26)

Priča MABEL ASHTON

*Iz časopisa Der Freund
preveo V. Šarčević*

„I vi kao ljudi koji čekaju gospodara svojega kad se vrati sa svadbe da mu odmah otvore kako dođe i kucne.“ Luka 12:36

Sve je počelo jedne zimske večeri kad je Mabel pozvala prilično mnogo svojih prijatelja k sebi na zabavu. Kad su se gosti te vedre zimske večeri sakupili u blistavo osvijetljenim prostorijama u domu Mabel Ashton, nije bilo ničega neobičnog u vanjskom izgledu soba što bi nagovijestilo da će ova zabava na bilo koji način biti drugačija od

ostalih kojima se ovo veselo društvo posvetilo većim dijelom zime. Dok su pozdravljali mladu domaćicu, poneki su primijetili neku čudnu nervozu u njenom držanju, ali kako su to pripisali oduševljenosti i radosnom iščekivanju za vrijeme priprema, nisu dalje razmišljali o tome i ubrzo su bili uvučeni u časakanje s drugim gostima.

Svirači su zauzeli svoja mjesta i prisutni su se počeli pitati zašto nije dan znak za početak glazbe, kad se Mabel – njeno ljepušasto lice je bivalo sad crveno, sad blijedo – približila orkestru. Nakon što je za trenutak zatvorila oči, dok je u sobi postalo posve tiho, progovorila je, u početku drhtavim, ali zatim jasnim i mirnim glasom:

Prijatelji, znam, ovo će vam zvučati vrlo čudno, ali prije nego što počnemo s bilo čim drugim, ja

vam moram ispričati jednu priču. Prošle noći sam sanjala jedan san koji je ostavio takav dojam na moj um i srce da vam ga moram ispričati. Sanjala sam da je već nastupila današnja večer i vi ste svi bili skupljeni u ovim prostorijama kad je na vrata došao još jedan gost koji mi se činio tako poznat, ali ipak nisam znala tko je on. Njegovo lice je bilo od onih koja se vrlo rijetko sreću, izraz tog lica bio je dobroćudan, ponešto sjetan. Njegove oči su bile prodornije od svih koje sam do tada vidjela. Nosio je ukusno izabranu, jednostavnu odjeću. No, bilo je u njegovom nastupu nešto što je pokazivalo da on nije sasvim običan čovjek. Dok sam se pokušavala sjetiti gdje sam ga već vidjela, on mi se približio, uzeo moju ruku i blago rekao: „Ti me ne prepoznaješ, Mabel?“

Iznenadena takvim pozdravom od jednog stranca uspjela sam samo odvratiti: „Vaše lice, gospodine, izgleda mi poznato, ali vašeg imena se ne mogu sjetiti.“ „Ja sam samo onaj koga si ti pozvala ovdje večeras, onaj, za koga ste ti i tvoji roditelji izgovorili već mnogo poziva, da dođe kad god može. Ti si me čak pozvala da se ovdje nastanim; i ja sam danas došao da se pridružim tvome malom društvu.“ „Ja se ispričavam“, odgovorila sam, „ali ti me sve više zapanjuješ, molim te smiluj se i reci mi s kime imam čast.“

Tada mi je pokazao svoje ruke na kojima su bile rane od klinova. Pogledao me je svojim prodornim, ali u isto vrijeme nježnim očima i taj pogled je prošao kroz mene. Više mi nije morao reći da je on Isus Krist. Kad bih rekla da sam bila prestrašena, time bih izrazila samo jedan mali dio mojih osjećaja. Za trenutak sam zastala ne znajući što da kažem. Zašto nisam mogla pasti pred Njegove noge i od svega srca uzviknuti: „Ja sam ispunjena radošću sto te vidim ovdje moj Gospode Isuse.“ Zbog tih očiju koje su vidjele u moju dušu, nisam to mogla reći, jer nije bilo istina. Iz nekog razloga koji u tom trenutku ni sama nisam shvatila, bila sam neraspoločena zbog njegovog dolaska. Bila je to strašna pomisao biti sretna da ste vi svi ovdje, ali biti zabrinuta pri pogledu na mog Spasitelja. Je li moguće da sam se zbog njega sramila, ili sam se možda sramila zbog nečega u samoj sebi?

Konačno sam toliko došla k sebi da sam uspjela reći: „Sigurna sam da bi želio popričati s mojim roditeljima.“ „Da, Mabel“ odvratio je polazeći za mnom tamo gdje su sjedili moji roditelji koji su me iznenadeno gledali videći moju očitu zbunjenost zbog tog neočekivanog gosta, „ali ja sam večeras došao u prvom redu zato da

budem s tobom i tvojim mladim prijateljima; jer sam te za vrijeme omladinskih sastanaka često čuo oduševljeno govoriti kako bi divno bilo kad bih ja bio vidljivo prisutan kraj tebe.“

Ponovo mi je crvenilo srama navrlo u obraze, dok mi je jedna misao prostrujala kroz glavu: „Sutra navečer imamo molitveni skup; trebala bih se radovati da ga tamo vidim. Ali zašto ne večeras ovom veselom prigodom?“ Odvela sam ga svojim roditeljima i predstavila ga nekako sramežljivo. Oboje skočiše, potpuno iznenađeni, ali otac se uspio donekle pribrati i poželjati mu dobrodošlicu ponudivši ga da sjedne uz primjedbu kako je to ugodno iznenađenje. Nakon malo duže pauze objasnio je Isusu da je svojoj kćerki, koja je vrlo opterećena svojim studijama i ima jako malo razonode u životu, dozvolio da pozove nekoliko prijatelja s kojima će provesti ugodnu večer uz malo plesa zbog zdravog kretanja. To

bio slučaj prije četrdeset godina. Nestanak neugodnog karaktera lošeg društva učinio je ovakve provode potpuno bezopasnima.

Dok je moj otac u Isusovom prisustvu mrmljao ove riječi opravdanja koje su zapravo bile moje vlastite, osjetila sam na licu crvenilo zbog srama za mog dragog tatu i za mene samu. Zašto se on uopće ispričavao za ono što je bezuvjetno smatrao ispravnim? Kako šuplje i prazno je sve to zvučalo u Isusovoj prisutnosti! Nije li on znao da moje studije nisu tako teške, nego da sam ja do kasno u noć ostajala na provodima, ponekad i više večeri tjedno?

Tada otac reče, očito se trudeći oslobodi me neugodne situacije: „Siguran sam da možemo ove mlade ljude mirne savjesti prepustiti same sebi i ništa mi ne bi bilo draže nego da tebe Gospode Isuse pozovem na jedan razgovor u moju radnu sobu.“ „Ne“ rekao je Isus, „Mabel me je već toliko puta pozvala i ja

su sve brižljivo odabrani prijatelji i po njegovom mišljenju je to nevino zabavljanje koje zajednica u međuvremenu vidi u nešto drugačijem svijetlu nego što je to

sam danas došao posebno zbog toga da budem s njom. Hoćeš li me predstaviti svojim prijateljima Mabel?“

Vi, moji dragi prijatelji ste naravno, cijelo vrijeme pogledavali k nama i čudili se našoj zbunjenosti. Možda ste pomislili da nam je postalo neugodno zbog dolaska nekoga tko nije baš svima dobrodošao. Povala sam ga prvo k nekima koji su bili članovi crkve, i nije bilo ni jednoga koji se nakon upoznavanja osjećao isto tako ugodno kao prije toga.

Kad je svima postalo jasno tko je taj gost promijenile su se boje lica i nekolicina je izgledala tako kao da bi najradije napustila prostoriju. Činilo se da ni članovi zajednice Isusa nisu željeli sresti baš kao i oni koji nisu bili kršćani. Jedan od vas mi je mirno prišao i šapnuo mi: „Da kažem sviračima da ne sviraju plesnu glazbu nego duhovne pjesme?“ Isus je čuo pitanje i rekao nam otvoreno u lice: „Zašto biste svirali neku drugu glazbu?“ Na to pitanje ni jedno od nas nije znalo odgovor. Netko drugi je predložio da promijenimo naš program, budući je Isus ovdje, i da Njemu damo riječ. No, Isus mu odgovori: „Zašto mijenjati program zbog mene?“

Nakon duže stanke s naše strane Isus mi se obratio riječima: „Zar

niste htjeli plesati? Već je krajnje vrijeme da počnete ako želite biti gotovi prije svitanja. Mabel, nećeš li glazbenicima dati znak da počnu?“ Bila sam vrlo neodlučna. Ako je moj prvobitni plan bio u redu, onda je Isusova prisutnost za nas i mene ustvari trebalo biti nešto radosno. Umjesto toga bilo je za nas, koji smo o njemu govorili kao o svom prijatelju, sasvim neugodno. Odlučivši da se riješim toga nelagodnog osjećaja i dođem ponovo k sebi, pozvala sam glazbenike da zasviraju. Onaj koji je trebao sa mnom plesati nije došao da me povede, niti je itko drugi otišao na plesni podij. Zbunjenost je postajala sve veća. Glazbenici su pokušali još jednom i jedan ili dva para je počelo plesati u namjeri da mi pomognu u mom nezavidnog položaja.

Bila sam skoro izvan sebe od srama, kad se Isus okrenu prema meni i reče mi: „Mabel, izgleda da je tvojim gostima neugodno. Zašto ih ne oslobodiš njihove neugodnosti i sama pođeš plesati?“ Moje očajanje se pretvorilo u potpunu zapanjenost kad sam pogledala u Isusove nježne, tužne oči. „Ti si se molila za moju prisutnost; no, ne želiš je ovdje. Ali

zašto ne moje drago dijete? Zašto je moja prisutnost danas pomutila vašu radost? Jer iako sam ja onaj koji patnju, tugu i bol poznaje bolje nego itko drugi, ja ipak želim sudjelovati u čistim radostima mojih učenika i uvećavati ih. Je li moguće da me želiš isključiti iz nekih tvojih radosti, Mabel? Ako je tako, nije li to zato, jer osjećaš da ti one ne pomažu da postaneš slična meni? Da me kroz njih ne možeš proslaviti, nego da me se na taj način odričeš? Jesi li sve ovo učinila na slavu Božju?

Sad mi je sve bilo jasno. Predbacujući sama sebi i svladana dubokom žalošću bacila sam se skrušenog srca pred Spasiteljeve noge i gorko se pokajala. S riječima: „Kćeri, ustani i idi u miru, tvoji grijesi su ti oprosteni“, Isus je nestao. Probudila sam se i shvatila da je to sve bio samo san. Ali taj san me je toliko pokrenuo da sam vam ga ovdje morala ispričati. A sada bih vas željela pitati: Hoćemo li se večeras ludo zabavljati ili ćemo razgovarati o ovom snu, kakvo značenje on ima za nas i za naš život? Mi bismo si trebali postaviti pitanje: Što možemo učiniti da Isusa donesemo ovome svijetu?

Te večeri svi su bili za biblijsko proučavanje, jer im je svima sinula svjetlost koja im je pokazala pogrešni put kojim su išli.

Ova priča nije samo priča
radi zabave,
NE,
ona za nas može biti
prekretnica na bolje.

Pročitajte ju još jednom i zamijenite ime
MABEL vašim imenom.

*Sanela Marić
mag. biologije*

U posljednje vrijeme svjedoci smo razorne moći virusa na naš imunološki sustav i organizam u cjelini.

Jedna od najčešćih virusnih respiratornih infekcija je gripa. Budući da se virus gripe svake godine izmijeni i „skriva“ našem imunološkom sustavu, jasno je da je nemoguće stvoriti trajni imunitet. U svakoj varijanti bilo preventivno ili kad se bolest već pojavi potrebno je jačati imunološki sustav. Gotovo svatko ima svoj eliksir zdravlja iz domaće ljekarne pa su tako neizostavni: češnjak, limun, med i propolis, ali i razne kombinacije čajeva, ekstrakata te sirupa.

Biljke koje **JAČAJU** **IMUNITET**

Češnjak

Najstariji i ujedno lako dostupan „borac“ protiv upala i viroza je češnjak.

Ljut i peckav okus češnjaka (*Allium sativum*) potječe od alil sulfida u osnovi kojih je makroelement sumpor. Okus ljutog (po čemu je češnjak prepoznatljiv) inače ima zagrijavajući učinak na organizam, potiče prokrvljenost, ubrzava metabolizam, detoksicira, ima povoljan učinak na imunološki sustav. Iz češnjaka je izoliran spoj alicin koji djeluje kao prirodni antibiotik. Poznat je pozitivan učinak češnjaka kod upala uzrokovanih ne samo bakterijama, nego i virusima i gljivicama. Češnjak možemo upotrijebiti na razne načine (obično kao dodatak varivima i juhama, ali kao i čaj). Češnjak povoljno djeluje na bolesti krvožilnog sustava, sprječava ovapnjenje krvnih žila (snižava ukupni i LDL kolesterol), pomaže u snižavanju krvnog tlaka, sprječava stvaranje ugrušaka te ima diuretičko djelovanje. Sadrži i supstance slične prirodnom inzulinu koje pomažu u regulaciji povišenog šećera u krvi.

Korijen đumbira

Premda nije karakterističan za naše podneblje i nije domaća biljka, ima protuupalno i antivirusno djelovanje, pa ga je dobro uvrstiti barem kao začin u svakodnevnu prehranu. Đumbir sadrži supstance slične probavnim enzimima. Djeluje umirujuće na glatku muskulaturu crijeva, ublažava grčeve, ima povoljan učinak kod nadutosti i mučnine, regenerira stanice jetara i pomaže jetri u procesima detoksikacije i jačanju imuniteta; smanjuje povišeni krvni tlak, kolesterol i ima povoljan učinak na elastičnost krvnih žila. Može se naći kao svjež korijen ili kao osušen i samljeven, dodatak jelima. Nalazimo ga i u obliku čaja. Najbolje je naribati korijen svježeg đumbira u malu teglu meda, dodati nekoliko kolutića limuna i uzimati po jednu žličicu svako jutro.

Ehinacea

Ehinacea je biljka iz porodice tratinčica koja se od davnina povezuje s jačanjem imuniteta. Može se kombinirati s ostalim biljkama ili jednostavno piti čaj napravljen samo od ove zdrave biljke. Ima antimikrobno i imunostimulacijsko djelovanje. Vrlo je popularna ljekovita biljka, osobito za liječenje i prevenciju prehlade i gripe. Također su otkrili da ehinacea, ako se uzima kod već postojeće prehlade, skraćuje trajanje bolesti za prosječno 25%. Ehinacea posjeduje fenole - tvari s jakim antioksidativnim djelovanjem. Ehinacein, spoj svojstven samo ehinaceji, sprječava prodiranje mikroba u zdrave stanice tako da virusi i bakterije ne mogu uspostaviti uporište u organizmu. Od ostalih tvari, ehinacea sadrži alkilamide, koji također jačaju imunitet, te polisaharide i glikoproteine.

Ehinacea može biti učinkovita u liječenju i prevenciji sljedećih bolesti: prehlade, gripe, bronhitisa, upale desni, infekcije uha, upale mokraćnog mjehura, psorijaze i drugih.

Paprika

Obično se kao najzdravije spominju ljute papričice, jer sadrže kapsaicin, ali i obične paprike sadrže karotenoidni likopen koji smanjuje rizik od nastanka raka, bogate su i beta-karotenom koji se pretvara u vitamin A.

Zanimljivo je da paprika sadrži čak 4 puta više vitamina C od naranče, a količina vitamina C u paprikama ovisi o vrsti paprike, podneblju u kojem je uzgojena i nekim drugim čimbenicima. Paprike su bogate i vitaminima iz B skupine, posebno sa vitaminima B1 i B2. Sadrži i vitamin E, za kojeg znanstvenici tvrde da ima antikancerogeno djelovanje, vitamin A, a od minerala ima najviše željeza, cinka, kalija i fosfora.

Ljekovito djelovanje paprike: jača imunitet i poboljšava opće stanje organizma - zbog prisutnosti zbog visoke količine vitamina C i kapsaicina. Cink pojačava aktivnost žlijezda, kapsaicin djeluje antiseptički i u probavnom sustavu sprječava razvoj bakterija. Poboljšava vid zbog karotenoida. Niskokalorična je i idealna za dijete.

Bazga

Ova grmolika biljka blijedožutih cvjetova karakterističnog mirisa, zajedno s kamilicom ubraja se među najstarije ljekovite bilje. Svi dijelovi biljke imaju ljekovito djelovanje: listovi, cvjetovi, plod i kora. Ponajviše se upotrebljavaju cvjetovi koji su bogati glikozidima, taninima, flavonoidima, karotenima, rutinom i vitaminom C. Pretpostavlja se da su flavonoidi koje sadrži bazga odgovorni za većinu njezinih ljekovitih svojstava. Flavonoidi su moćni antioksidansi koji štite naše stanice od oštećenja. Veliki je saveznik u sprečavanju gripe i prehlade jer jača imunitet. Osim toga, bazga ima antivirusno i antimikrobno djelovanje. Korisna je kod astme i upale dišnih puteva, jer olakšava disanje i pomaže kod iskašljavanja.

Kurkuma

Kurkuma je biljka iz porodice đumbira, Zingiberaceae, koja raste uglavnom u južnoj Aziji. Kurkuma je korijen koji sadrži kurkumin, supstancu poznatu po svojim antioksidantnim svojstvima. Od njenog korijena radi se začim upečatljive žute boje. Kurkuma se smatra jednim od najjačih prirodnih antibiotika, ali za razliku od ostalih antibiotika koji uništavaju dobre bakterije i floru u crijevima, ona pomaže razvoju dobrih bakterija. Ima protuupalno djelovanje i ima dobro djelovanje na probavu. Po nutritivnim vrijednostima, kurkuma je bogat izvor željeza, mangana, vitamina B6, dijetalnih vlakana i kalija.

Kurkuma se koristi za jačanje probave, obnavljanje crijevne flore, smanjenje nadutosti, čišćenje jetre i žučnog mjehura, smanjenje upala kod artritisa, čišćenje krvi, stimuliranje rada metabolizma, kod kožnih problema, tegoba dišnih puteva, protiv gljivica i bakterija te protiv crijevnih parazita.

MOLIMO PRIČEKAJTE

75%

Pričekaj

JEDNU MINUTU

G. Kafololo
preuzeto iz njemačkog
časopisa „Der Freund!“

Vrlo često čujemo ove riječi, a i mi ih često upućujemo drugima. Čekamo razne stvari. Čekamo bus ili neko drugo prijevozno sredstvo da nas preveze do odredišta, čekamo da nikne sjeme koje smo posijali u vrtu, čekamo rođenje bebe, čekamo kraj školske godine i slično. Čekanje je dio našeg života. Štoviše, i priroda poznaje čekanje. Noć mora čekati dok sunce ne zađe na horizontu da bi se mjesec i zvijezde pokazale u svom sjaju, kišni period čeka dok sušno razdoblje dođe kraju. Čekanje je dio svijeta u kojem živimo.

Ime nešto posebno u načinu na koji čekamo i zašto čekamo. Suvremeno društvo često nam savjetuje: „Uzmi odmah to što želiš. Zašto bi čekao?! Postani bogat danas! Požuri, vrijeme je novac!“ Ako taj način

razmišljanja prihvaćamo, izgubit ćemo nešto dragocjeno. Zato uspori tempo! Napravi makar nekoliko sekundi pauze da vidiš što se u vrtlogu oko tebe zapravo događa.

Čovjek može kroz strpljivo čekanje puno naučiti. Prije svega da cijesimo ono što čekamo. Sve ima svoje vrijeme i mjesto. Vidio sam čovjeka koji nije imao strpljenja čekati na pripremu čaja pa je uzeo i progutao nekoliko suhih listova čaja, a zatim ih odmah zalio vreloom vodom. Ozbiljno sumnjam u zadovoljstvo i korist te šalice čaja kod ovog čovjeka. Čekati na nešto znači osigurati sigurnost sudjelovanja u dodatnom zadovoljstvu. Čekanje može biti plodonosno vrijeme jer imamo priliku vježbati samokontrolu. Kad očekivani trenutak konačno dođe doživljava ga se s većim značajem i posebnosću jer ga se strpljivo i s uvažavanjem čekalo.

Što dakle najčešće radimo dok čekamo? To vrijeme ne mora biti prazno kao neka stara kutija ili čaša koja je izgubila svoj sadržaj. Vrijeme

čekanja može se višestruko iskoristiti raznovrsnim aktivnostima kao što je molitva, proučavanje, pisanje ili priprema za važan događaj o kojem trebamo temeljito promišljati. Da bi taj vremenski isječak našeg života bio radostan i važan trebamo vrijeme pozitivno i konstruktivno koristiti. Dok čekamo sjetimo se da je i taj dio našeg vremena dar Božji te da od nas ovisi hoćemo li ga iskoristiti kao vrijedan dar ili će biti izgubljeno vrijeme.

Što bi bilo s nama da Gospod nije strpljiv i spreman dugo čekati „(...) ne želeći da tko propadne, nego da svi dođu k pokajanju.“ (2.Petrova 2:3,9.)

„Strpite se dakle, braćo, do dolaska Gospodinova! Strpite se i vi, učvrstite srca svoja, jer se dolazak Gospodinov približio.“ (Jakov 5:7,8.)

Njeguimo zato strpljivost kad čekamo. „Jer vam je strpljivost od potrebe, da ispunivši volju Božju postignete obećanje.“ (Hebrejima 10:36)